

Покойници, вий въ други полкъ минахте...

На баща ми, за хубавитъ му разкази изъ войната, посвещавамъ това стихотворение.

Свърши се вече ужасний бой, и за пжтъ последни
тѣ сбрани бѣха отъ полето бойно,
и по полкове, въ редици всички бѣха построени
предъ огромний черенъ гробъ, по грѣбъ, спокойно.

Лежатъ тѣ сега въ този строй тжженъ, нѣмъ и мраченъ,
лежатъ безмълвни следъ толкозъ подвизи, дѣла;
салъ нѣколко другари предъ живота имъ юначенъ
стоятъ мълчаливо, съ наведена глава.

Сега, далечъ отъ свои близки, безъ сълзи, безъ цвѣтя,
ще бждатъ хвърлени въ зѣещата яма
и прѣстѣта навѣкъ ще скрие млади имъ тѣла;
но тукъ скръбъта по тѣхъ не ще е голѣма.

Ей, другаритѣ имъ пакъ ще литнатъ надалеко
ще литнатъ тѣ къмъ неизвестната сждба
победи да жънатъ, илъ и тѣ навѣки да заспятъ;
и ще ги забравятъ въвъ страшната борба...

Банчо Р. Бановъ, ученикъ — София

Родна речъ

Зима

О ти, която ме отъ малкъ захрани
съ нѣженъ гласъ и любими слова,
о ти, която мойта душа нахрани,
заклевамъ ти се, тебе ще мълвя.

Ти, що единствена остана
презъ робски вѣкове и дни,
ти, що бѣ българска охрана,
свещена родна речъ бжди!

Отъ простъ селякъ та чакъ до царъ
все ти си въ нашитѣ гърди,
голѣмъ, великъ си ти другаръ,
свещена родна речъ бжди.

Като птички отлетѣха
Жълтитѣ листа
И дървета оголѣха
Въ тая зима зла.

Пѣсенъ вече не се чува
Въ китната гора,
Само вѣтърътъ бушува
Въ тжжнитѣ поля.

Тежко, бавно пжтникъ крачи
Въ преспитѣ навѣнъ,
Страшно бавно день се влачи
Въ кжща безъ огънь.

*Николай Йордановъ
ученикъ — Шуменъ*

*Светослава Кръстю Пенковъ
ученичка II отд. — София*